

Arrest

nr. 101 959 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2012 legde verzoekster samen met F. S., een Belgisch onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge.

1.2. Verzoekster diende, in functie van F. S., op 15 juni 2012 tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 december 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing, die verzoekster op 14 december 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2012 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Kroatische

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of ver[b]lijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bovendien kunnen de handgeschreven data die de foto's vergezellen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Communicatie: Aangezien deze communicatie dateert van 04.03.2012 en van 21.03.2010 kan er afgeleid worden dat betrokkenen elkaar al 2 jaar kennen, maar op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat zij in die 2 jaar elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Bijgevolg kan deze voorgelegde communicatie via Facebook niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij haar partner reeds langer dan 2 jaar kent, maar zij betwist dat verzoekende partij haar partner 3 keer zou gezien hebben in die periode en dat deze ontmoeting in totaal 45 dagen of meer zou betreffen.

Verzoekende partij legt hiervoor nochtans meerdere foto's neer om haar ontmoetingen met haar partner te staven. Volgens verwerende partij hebben de foto's geen bewijswaarde, aangezien de data handgeschreven zou zijn en dus niet feitelijk en waarachtig zouden zijn.

Nochtans illustreren de foto's - als ze met enige goede wil worden bestudeerd-, los van de data, op zijn minst drie verschillende ontmoetingsmomenten.

Zo zijn er verschillende foto's genomen in Brugge: mei 2010 tijdens de Heilige bloedprocessie, november 2010, december 2010, mei 2011 aan de Brugse reien en oktober 2011 in het Minnewaterpark.

Natuurlijk kan met enige slechte wil beweerd worden dat deze foto's allemaal op 1 dag gemaakt werden, maar deze stelling kan teniet gedaan worden door het feit dat duidelijk de verschillende jaargetijden kunnen worden herkend.

Zo is het onbetwistbaar dat bijvoorbeeld de Heilige Bloedprocessie in mei valt (Cf. mei 2010), hetgeen ook duidelijk blijkt aan de zonnebril en het topje, de foto in november 2010 geeft dan ook direct een koudere indruk omwille van de dikke jassen en de mistige achtergrond. Ook de kerstboom op de achtergrond op de foto van december 2010, laat onmiskenbaar blijken dat deze foto wel degelijk in december moet genomen zijn. Verder tonen de foto's aan de zee, met schaars geklede kledij duidelijk dat dit een zomer foto betreft.

Daarnaast illustreert de foto van 'maart 2010' een grote berg op de achtergrond, waardoor duidelijk kan afgeleid worden dat deze foto niet in België genomen werd, maar dat deze een vakantiefoto betreft met verzoekende partij en haar partner.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij wel zeer onzorgvuldig te werk is gegaan om de foto's zomaar naast zich neer te leggen.

De foto's bewijzen onmiskenbaar meerdere ontmoetingen, op verschillende momenten, tussen verzoekende partij en haar partner. De stelling van verwerende partij dat deze foto's geen enkele bewijswaarde zouden hebben, is dan ook niet correct.

[...] Wat er ook van moge zijn minstens drie ontmoetingen zijn zeker aangetoond (cf. Supra). Om dan te stellen dat deze ontmoetingen in totaal niet langer dan 45 dagen zouden geduurd hebben, is kennelijk onredelijk. De thans bestreden beslissing schendt dan ook naast de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsbeginsel ook het redelijkheidsbeginsel.

Het is echter onredelijk van verwerende partij om te twijfelen aan de duurzaamheid en de stabiele relatie van verzoekende partij. Zij toont wel degelijk aan dat zij elkaar regelmatig opzoeken en dat dit op verschillende tijdstippen gebeurde.

[...] Subsidiair- Indien Uw Raad de mening van de verwerende partij volgt, heeft de verzoekende partij geen enkel andere keuze, dan haar wettelijk samenwoning eerst te ontbinden, om daarna opnieuw wettelijk samen te wonen opdat verwerende partij zou geloven dat zij reeds 45 dagen bij elkaar waren.

Dit is niet ernstig!

Om bovenstaande redenen meent de verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel veelvuldig geschonden werd in de thans bestreden beslissing.”

3.1.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4.

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4, van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf

getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met F. S. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster bracht een aantal getuigenverklaringen, foto's en een afdruk van facebookpagina's aan ter onderbouwing van haar standpunt dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met F. S.

Verweerder oordeelde dat de aangebrachte getuigenverklaringen die werden opgesteld door vrienden en kennissen geen bewijswaarde hebben en dat uit de neergelegde afdrukken van de facebookpagina's niet het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie kan worden afgeleid daar deze slechts betrekking hebben op een communicatie tussen verzoeker en F. S. op 21 maart 2010 en op 4 maart 2012 en hieruit niet blijkt dat zij elkaar drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen betrekking hebben op een periode van vijfenveertig dagen of meer. Verzoekster betwist de correctheid van dit standpunt niet. Zij stelt wel niet akkoord te gaan met de visie van verweerder dat de door haar ter beschikking gestelde foto's niet als een bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie met F. S. kunnen worden aanvaard omdat geen digitale datumvermelding op de foto's is aangebracht waardoor niet kan worden bepaald wanneer zij werden genomen. Verzoekster betoogt dat de foto's werden gemaakt op verschillende locaties en op dagen dat de weersomstandigheden verschillend waren en meent dat hieruit kan worden afgeleid dat deze foto's in verschillende seizoenen werden genomen. Zij geeft hiermee te kennen deze foto's anders te beoordelen dan verweerder, maar maakt niet aannemelijk dat de wijze waarop verweerder de aangebrachte foto's heeft beoordeeld kennelijk onredelijk is. In dit verband moet worden benadrukt dat het verzoekster toekwam – nu niet ter discussie staat dat verzoekster en F. S. geen gemeenschappelijk kind hebben en zij niet reeds één jaar voor de verblijfsaanvraag als partners samenleefden – om aan te tonen dat zij F. S. sedert ten minste twee jaar kent en zij en haar Belgische vriend elkaar in die periode ten minste drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig of meer dagen betreffen. Verzoekster maakt met haar beschouwingen niet aannemelijk dat uit een paar foto's zonder datumvermelding – waarvan de aan verweerder ter beschikking gestelde kopieën daarenboven van zeer slechte kwaliteit zijn – kan worden afgeleid dat aan deze vereisten is voldaan. De stelling van verzoekster dat uit de aangebrachte foto's kan worden afgeleid dat zij en F. S. elkaar regelmatig en op verschillende tijdstippen opzochten doet geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat de foto's geen bewijs vormen van een duurzame en stabiele partnerrelatie. De wetgever heeft immers strengere vereisten gesteld om een duurzame en stabiele partnerrelatie aan te tonen dan het louter voorleggen van stukken waaruit een aantal ontmoetingen blijken. Er dient tevens te worden aangetoond dat de ontmoetingen betrekking hebben op een periode van vijfenveertig dagen. De grief van verzoekster dat zij haar wettelijke samenwoning met F. S. in België zou dienen te beëindigen wanneer zij er niet in slaagt om aan te tonen dat zij aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten voldoet om een verblijfsrecht te kunnen laten gelden laat verweerder voorts niet toe om af te wijken van de door de wetgever opgelegde normen en is dus niet dienstig.

De uiteenzetting van verzoekster laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Daar geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft volgende toelichting:

“[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

[...] De verzoekende partij woont wettelijk samen met een Belgische onderdaan sedert 15 juni 2012 te [...]

Een verwijdering van verzoekende partij zou dus automatisch een schending van artikel 8 EVRM opleveren.

Ter zake kan verwezen worden naar inmiddels vaststaande jurisprudentie:

EHRM 12.10.2006, JLMB 2006, 1704; Arbrb. Brussel 24.06.2005, TVR 2006, 57; Arbrb Brussel 22.05.2003, Soc. Kron. 2004, 274.

Tevergeefs zou het argument opgeworpen worden dat de verzoekende partij zich maar moet laten verwijderen tesamen met haar partner.

Daarenboven dient natuurlijk benadrukt worden dat de partner van verzoekende partij niet gedwongen kan worden tot verwijdering gezien hij de Belgische nationaliteit heeft.

Een gedwongen verwijdering van verzoekende partij levert hoe dan ook een schending van artikel 8 EVRM op.

Wanneer de verzoekende partij zich alleen naar Kroatië zou moeten begeven, zou zij haar levenspartner in België moeten achterlaten. Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt.

[...] bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM.”

3.2.2. De Raad dient te benadrukken dat het loutere feit dat verzoekster en F. S. een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekenden en dat zij op hetzelfde adres zijn ingeschreven niet zonder meer toelaat vast te stellen dat zij een effectieve en hechte gezinsrelatie hebben die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, zodat geen schending van deze verdragsbepaling wordt aangetoond. Verzoekster verliest uit het oog dat zij naliet om, ondanks de uitdrukkelijke vraag hiertoe, het bestaan van een duurzame en stabiele relatie met F. S. aan te tonen.

Zelfs indien daarenboven zou dienen te worden aangenomen dat verzoekster en F. S. een gezin zouden vormen – het feit dat verzoekster een beroep dient te doen op de pro deo-regeling, terwijl zij voorhoudt dat F. S. over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, vormt hiertoe niet direct een indicatie –, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Zij voert weliswaar terecht aan dat F. S. niet kan worden verplicht om België te verlaten, maar toont hiermee niet aan dat enkel een gezinsvorming in België mogelijk is. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Tevens moet worden geduïd dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een nieuwe, beter onderbouwde, aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK